

Младъ поетъ

Х. Тома

Птиченцето бѣ уморено отъ дългия пѣтъ и едва приказваше.

— Разкажи ми нѣщо за планината, — молѣше камъкътъ.

— О, тамъ е много хубаво. Ние тѣгувахме за тебе, много тѣгувахме, но после свикнахме. Гушерчетата си избраха други камъни, а на твоето мѣсто изникнаха бурени.

— А какъ дойде до тукъ?

— Вчера нашитѣ ходиха на сватба въ отсрещната планина и една отъ моитѣ сестри те видѣла отъ горе. Тѣ искали да слѣзатъ при тебе, но се страхували; казаха ми мѣстото и азъ дойдохъ. Мжно ми бѣше за тебе.

— Благодаря ти, много ти благодаря, — мѣлвѣше трогнатъ камъкътъ.

— А сега ще ти изпѣя една пѣсенъ и ще си ходя. Дългъ ми е пѣтътъ, — каза птиченцето, издигна се въ въздуха, изпѣ една пѣсенчица и отлитна.

Птичката идваше всѣки день при камъка и му разправяше за живота горе.

— Видѣхъ, какви хубави букви сж изписали върху мене, — казваше камъкътъ. — Тѣ сж все за оня, които лежи долу. Хората, които идватъ тукъ и носятъ цвѣтя, разправяха за него. Той е писалъ за

пролѣтъ, за младостъ...

— А за птичкитѣ писалъ ли е?

— Писалъ е, много е писалъ.

Горе, на небето, душата на поета чуваше всичко и се радваше. Драго ѝ бѣше да приказватъ за нея.

Единъ день птичката донесе на своя приятель едно коренче отъ планинско цвѣте, изрови съ човката си дупчица и го посади предъ камъка. Но то изсъхна. Не можа да свикне. А другъ

пѣтъ му донесе дори охлювче. То бѣ цѣлъ подвигъ: толкова дългъ пѣтъ! Но и то умрѣ. И камъкътъ остана пакъ самъ — съ единъ приятель: малкото славейче.

Веднажъ по улицата минаха деца и едно отъ тѣхъ извади отъ джеба си ластикъ и малко камъче. Птичето пѣше, кацнало на камъка.

— Пази се! — извика изведнажъ камъкътъ, но бѣше вече късно. Камъчето се заби въ малкото тѣло и птичката издѣхна. Тя не можа дори да каже „сбогомъ“. Градинарътъ бѣше наблизилъ, той изгони децата, а птичето изхвърли на смета.

Стариятъ камъкъ остана пакъ самъ. По улицата минаваха автомобили, имаше много шумъ и много свѣтина, но той нищо не чуваше, нищо не виждаше.

— Онѣмѣ! — каза плачещата върба. И на нея домжчнѣ. Тя забрави омразата и погали камъка съ гранкитѣ си.

Душата на поета — горе, на небето — спрѣ две ангелчета и имъ се оплака:

— Това не биваше да стане, мои приятели. Тоя старъ камъкъ дойде отъ хубавото планинско царство заради мене въ града; не бѣше тамъ за него — и той тѣгуваше. А когато единъ-едничкъ